

SARA DHE ABRAHAMI

PREMTIMI I MREKULLUESHËM

TREGIMI NGA CARINE MACKENZIE
ILUSTRIMET NGA FRED APPS

© Carine Mackenzie, 1996

Reprinted 2001, 2004, 2007, 2009, 2013, 2017

Published by Christian Focus Publications, Geanies House,
Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1 TW, Scotland, U.K.

www.christianfocus.com

Përkthyer në gjuhën shqipe nga ZGG-ALBANIA, 2019

Përkthyer nga: Migena Ramaj Adamou

Redaktuar nga: Mirela Zefi

Koordinatorë: Willemien van Schothorst

Sara ishte një grua shumë e hijshme. Ajo ishte e martuar me Abrahamin, i cili ishte shumë i pasur. Ai kishte shumë bagëti, deve, dele e gomerë. Abrahami dhe Sara kishin shumë shërbëtorë, por diçka mungonte në jetën e tyre; ata nuk kishin fëmijë.

Abrahami dhe Sara jetonin në qytetin e quajtur Ur, në tokën e Mesopotamisë.

Një ditë Perëndia i tha Abrahamit: "Largohu nga vendi yt dhe shko në një vend tjetër! Unë do të tregoj ku të shkosh."

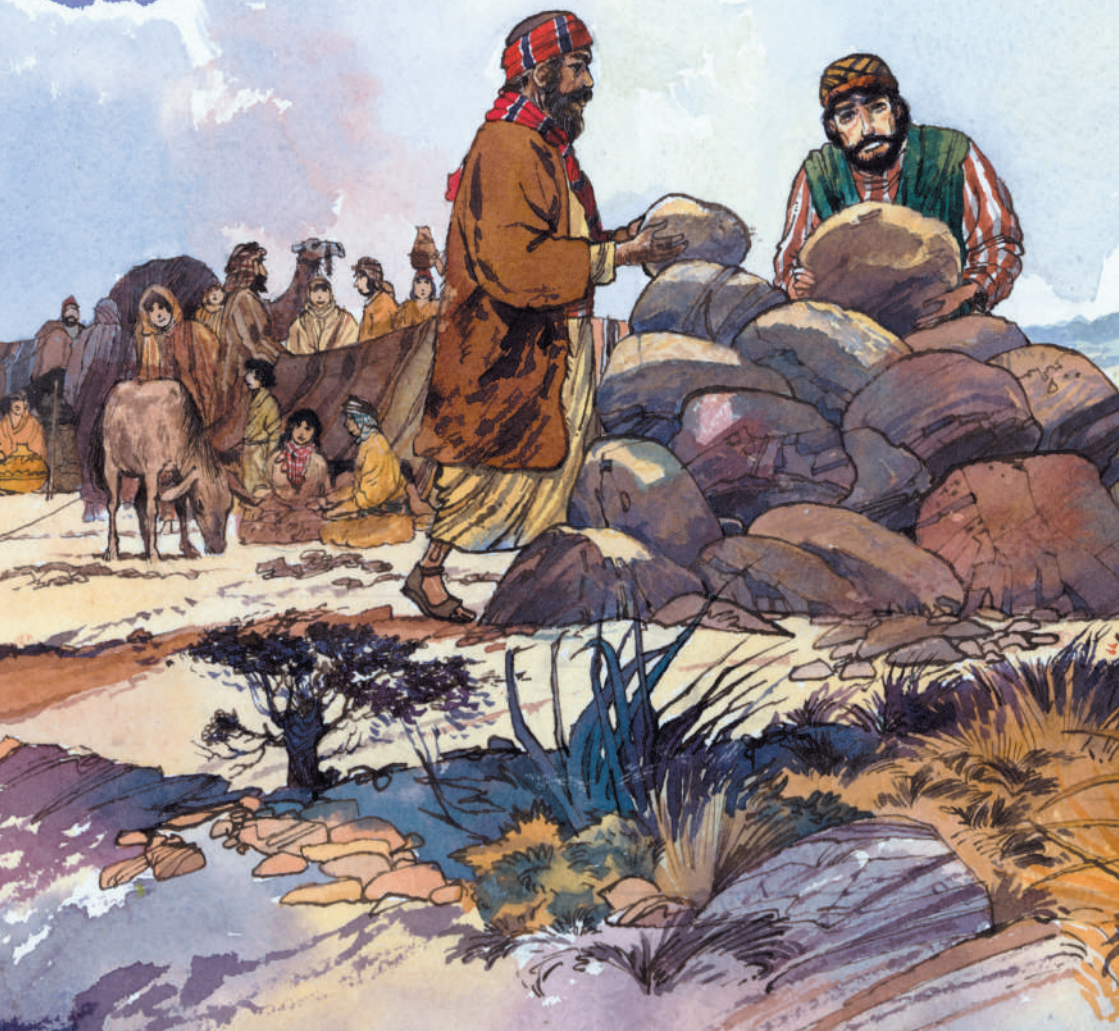
Perëndia i dha një premtim të veçantë Abrahamit. “Do ta bëj familjen tënde një komb të madh. Do të të bekoj dhe të gjitha kombet e botës do të bekohen prej teje!”

Sara, Abrahami dhe anëtarët e tjerë të familjes u nisën për një udhëtim të gjatë.

Pasi udhëtuan për më shumë se 800 kilometër, vendosën të ndalojnë për pak kohë në qytetin e Haranit.

Më pas, Perëndia u tha të lëviznin nga ai vend dhe Abrahami u bind. Atyre do t'ju duhej të udhëtonin akoma më shumë; këtë herë në drejtim të jugut, për në tokën e Kanaanit.

Perëndia i foli sërish Abrahamit, burrit të Sarës.

“Këtë tokë do t’ua jap bijve tuaj”, i tha Ai.

Çfarë premtimi i mrekullueshëm! Edhe pse Sara ishte në moshë të thyer e ata nuk kishin fëmijë.

Abrahami ndërtoi një altar dhe adhuroi Zotin Perëndi.
Ata udhëtuan drejt shkretëtirës së bashku me Lotin,
nipin e Abrahamit.

Abrahami ishte pasuruar edhe më shumë. Ai zotëronte një numër të madh bagëtish, ar dhe argjend. Edhe nipi i tij Loti kishte shumë bagëti, çadra dhe shërbëtorë.

Me kalimin e kohës, jeta u bë e vështirë. Duke qenë se si Abrahami, ashtu edhe Loti kishin një numër të madh bagëtish, ata kishin vështirësi për të gjetur kullotë të bollshme për t'i ushqyer ato. Pa kaluar shumë kohë, barinjtë e tyre filluan të ziheshin me njëri-tjetrin. Sa e pakëndshme ishte kjo gjë!

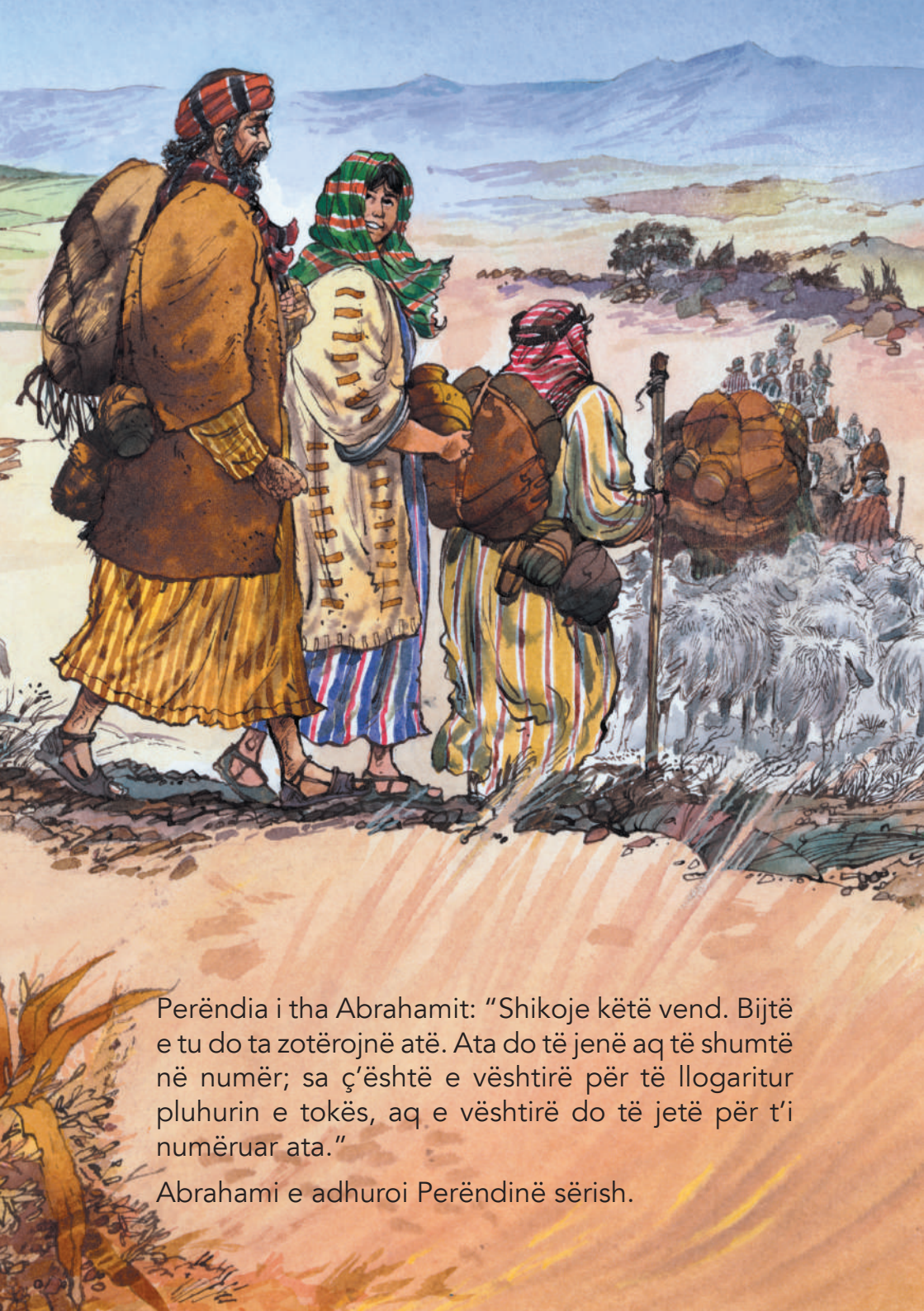

Me mençuri, Abrahami vendosi t'i jepte zgjidhje këtij problemi.

"Le të ndahemi nga njëri-tjetri", i tha Lotit. "Zgjidh ti i pari se në cilin drejtim do të shkosh dhe unë do të shkoj në drejtimin tjetër. Ka mjaftueshëm tokë për të dy."

Kështu, Loti zgjodhi fushat e begata të Jordanit në drejtimin lindor, pranë qytetit të njohur për ligësi, me emrin Sodomë. Ndërsa Abrahami dhe Sara shkuan në drejtimin tjetër.

Perëndia i tha Abrahamit: "Shikoje këtë vend. Bijtë e tu do ta zotërojnë atë. Ata do të jenë aq të shumtë në numër; sa ç'është e vështirë për të llogaritur pluhurin e tokës, aq e vështirë do të jetë për t'i numëruar ata."

Abrahami e adhuroi Perëndinë sërish.

Sara dhe Abrahami po plakeshin çdo ditë e më shumë e megjithatë nuk kishte asnjë shenjë për ardhjen e një fëmije në jetën e tyre. Sidoqoftë, Abrahami besonte pa u lëkundur në premtimin e Perëndisë.

Sarës i humbi durimi. Tashmë ajo ishte shtatëdhjetë e pesë vjeç, ndërsa Abrahami tetëdhjetë e pesë. Ajo mendoi të merrte situatën në dorë që të zgjidhte problemin. Ajo nuk mund të kishte fëmijë, por shërbëtorja që kishte mund t'i jepte asaj një djalë.

Ajo i tha Abrahamit të merrte Agarin, shërbëtoren e saj egjiptase për grua, sa për të sjellë në jetë fëmijë. Kjo krijoi probleme të mëdha në shtëpi. Sara u bë shumë xheloze ndaj Agarit, aq sa shërbëtore iu desh të largohej. Perëndia i foli Agarit në shkretëtirë dhe i tha që t'i bindej autoritetit të Sarës. Ajo u kthye dhe pa kaluar shumë kohë, lindi një djalë, të cilin e quajtën Ismael.

Ismaeli nuk ishte ai që Perëndia i kishte premtuar Abrahamit. Ai foli sërish me Abrahamin dhe i tha në mënyrë të drejtpërdrejtë që Sara do të lindte një djalë. Abrahami qeshi. Tashmë e kishte të vështirë ta besonte.

“Do ta bekoj Ismaelin”, i tha Perëndia. “Edhe ai do të jetë ati i një kombi të madh. Por biri që do të lindë nga Sara do të jetë biri i premtuar.”

Një ditë, ndërsa Abrahami po qëndronte i ulur pranë hyrjes së çadrës, gjatë pikut të vapës, ai ngriti sytë dhe pa tre burra që po qëndronin aty pranë.

Abrahami u ngrit me nxitim për t'i takuar dhe për t'i mirëpritur në çadrën e tij. "Ejani dhe pushoni. Më lejoni t'ju laj pluhurin e këmbëve tuaja dhe t'ju përgatis diçka për të ngrënë."

Këta nuk ishin vizitorë të zakonshëm. Vetë Zoti kishte ardhur me një mesazh.

Abrahami nxitoi drejt çadrës për tek Sara. "Nxito Sara", tha ai, "nxirr pak miell dhe gatuaj bukë për vizitorët tanë!"

Sara përgatiti edhe mish gjithashtu dhe pa kaluar shumë kohë një vakt i mirë u shtrua përpara tre vizitorëve.

"Ku është gruaja jote Sara?", e pyetën ata Abrahamin.

"Është në çadër", u përgjigj ai.

"Rreth kësaj kohe, vitin tjetër, Sara do të bëhet me djalë", ishte mesazhi i Zotit.

Sara po dëgjonte nga brenda në çadër. Kur i dëgjoji këto fjalë, ajo qeshi me vete.

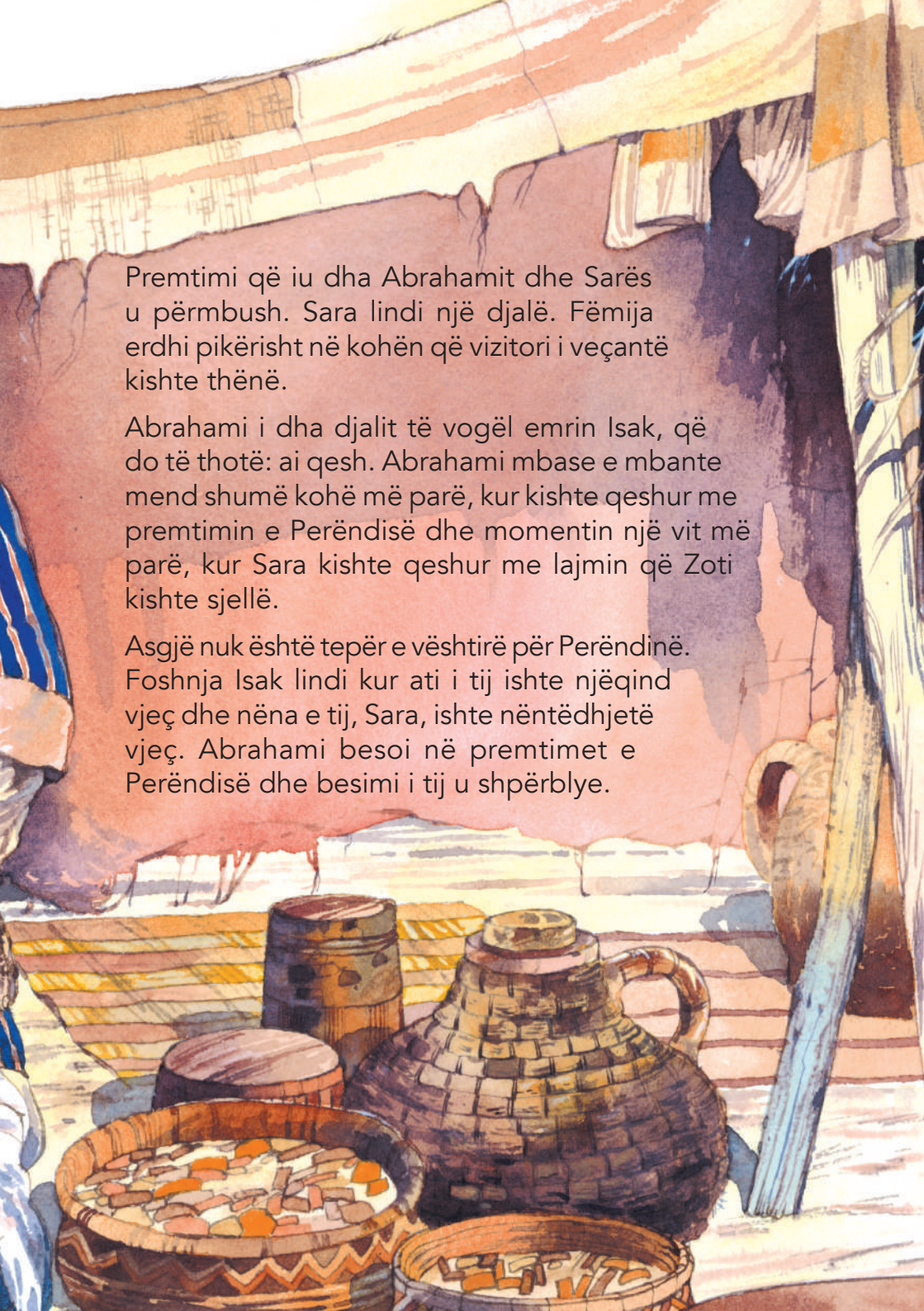
Si mund të ndodhë diçka e tillë, kur Abrahami dhe unë jemi në moshë kaq të thyer?

"Pse qeshi Sara dhe dyshoi në fjalët e Mia?", i tha Zoti Abrahamit. "A ka ndonjë gjë tepër të vështirë për Zotin? Sara do të bëhet me djalë!"

Kur Sara dëgjoi këtë, u frikësua dhe gënjeu. Ajo ngulmoi duke thënë: "Nuk qesha!" Por Zoti nuk mund të mashtrohet. "Sara qeshi", tha Ai.

Premtimi që iu dha Abrahamit dhe Sarës u përmbush. Sara lindi një djalë. Fëmija erdhi pikërisht në kohën që vizitori i veçantë kishte thënë.

Abrahami i dha djalit të vogël emrin Isak, që do të thotë: ai qesh. Abrahami mbase e mbante mend shumë kohë më parë, kur kishte qeshur me premtimin e Perëndisë dhe momentin një vit më parë, kur Sara kishte qeshur me lajmin që Zoti kishte sjellë.

Asgjë nuk është tepër e vështirë për Perëndinë. Foshnja Isak lindi kur ati i tij ishte njëqind vjeç dhe nëna e tij, Sara, ishte nëntëdhjetë vjeç. Abrahami besoi në premtimet e Perëndisë dhe besimi i tij u shpërblye.

Isaku u rrit i fortë dhe i shëndetshëm. Kur u rrit mjaftueshëm sa për të ngrënë ushqim si të rriturit, Abrahami shtroi një gosti të madhe për nderin e tij.

Por gëzimi i Sarës në atë ditë të veçantë u prish. Ajo vuri re Ismaelin, i cili ishte adoleshent tani, duke e vënë në lojë Isakun e vogël. Sara u bë xheloze.

“Largoje atë skllave dhe birin e saj!”, i tha ajo Abrahamit. “Ai djalë nuk ka për ta ndarë trashëgiminë me Isakun.”

Abrahami u mërzit nga shpërthimi i zemërimit të Sarës, por Perëndia i tha të vepronte ashtu siç i kishte kërkuar ajo.

Herët në mëngjesin e ditës tjetër, Abrahami i dha ujë dhe ushqim Agarit dhe e largoi atë së bashku me Ismaelin. Ata u nisën drejt thatësisrës së shkretëtirës. Pa kaluar shumë kohë, uji mbaroi. Agari dhe Ismaeli ishin të dëshpëruar. A do të vdisnin që të dy në shkretëtirë?

Jo. Perëndia e dëgjoji thirrjen e tyre dhe pati mëshirë për ta.

Agari pa një burim uji jo shumë larg tyre. Ata do të vazhdonin të jetonin.

Perëndia që me Ismaelin. Pasardhësit e tij u bënë një komb i fortë, ashtu siç kishte premtuar Perëndia.

Isaku ishte djali i vetëm i Abrahamit dhe Sarës. Perëndia kishte premtuar që do ta bekonte familjen e tyre. Por Perëndia e vuri në provë besimin e Abrahamit në një mënyrë të jashtëzakonshme.

Një ditë, Ai i tha Abrahamit: "Merre Isakun, birin tënd të dashur dhe shko në malin Moriah. Aty do ta sakrifikosh birin tënd."

Abrahami i besoi Perëndisë. Çdo gjë ishte e mundur me Të. Ai iu përgjigj me besnikëri Atij.

Kur u gdhi dita pasardhëse, herët në agim, Abrahami bëri gati gomarin dhe përgatiti drurët. U nis drejt malit Moriah bashkë me Isakun dhe dy shërbëtorë.

Ndërsa po ngjisnin malin së bashku, Isaku ishte i paqartë.

“Ja zjarri dhe drutë”, tha ai, “po ku do ta marrim qengjin për sakrificë?”

“Perëndia do ta sigurojë atë”, u përgjigj Abrahami.

Kështu ati dhe biri vazhduan rrugën lart në mal.

Kur shkuan tek vendi i caktuar, Abrahami ndërtoi një altar dhe vendosi drutë mbi të. Ai ia lidhi duart dhe këmbët Isakut dhe e vendosi atë sipër turrës së druve.

Abrahami besonte që Perëndia kishte çdo gjë në kontroll. Ai ngriti thikën, i gatshëm për të goditur Isakun. Por engjëlli i Zotit thirri: "Abraham, Abraham!"

"Ja ku jam!", u përgjigj ai.

"Mos e lëndo djalin", i tha engjëlli. "E di mirë që i druhash Perëndisë, sepse je i gatshëm që të sakrifikosh birin tënd të vetëm, Isakun."

Pastaj Abrahami ngriti sytë dhe pa një dash, brirët e të cilit kishin ngelur në shkurre. Kjo kafshë u përdor për sakrificën me zjarr. Në të vërtetë, Perëndia e siguroi qengjin e sakrificës.

Një engjëll i foli Abrahamit sërish, duke i thënë që Perëndia do ta bekonte atë dhe familjen e tij.

Sa të gëzuar duhet të kenë qenë Abrahami dhe Isaku gjatë kthimit për në shtëpi tek Sara. Çfarë mirëseardhjeje duhet t'u kishte përgatitur ajo!

Sara dhe Abrahami jetuan një jetë të mbushur me bekime dhe plot me aventura. Ata udhëtuan me qindra kilometra. Pavarësisht mëkateve dhe dështimeve të tyre, Perëndia i bekoj.

Perëndia është i njëjtë edhe sot. Me Zotin çdo gjë që është e mundur. Ai e bekon popullin e Tij, pavarësisht mëkateve dhe gabimeve të tyre. Bekimi më i madh për ne ishte kur Ai dërgoi Birin e Tij, Zotin Jezus Krisht, si sakrificë për mëkatet tona.

